

Маленький сірий негідник

Радій Радутний

МАЛЕНЬКИЙ СІРИЙ НЕГІДНИК

Я майже не пам'ятаю дитинство. Лише загальні враження – знаєте, як воно... тепло, затишно. Гладять, облизують. Поруч муркотять братики та сестрички. Навколо світ – великий, цікавий, але страшнуватий.

Кажуть, усі мої братики та сестрички захворіли та померли. Не знаю, чи вірити – але в будь-якому випадку то несуттєво. Мене забрали ще зовсім маленьким.

А от дорого пам'ятаю. Ще б пак, такий шок. Забрали від мами, засунули в кошик, чортзна-куди везли кілька годин. Жах!

Щоправда, жінка, що везла кошик, час від часу відкривала його й гладила мене, а потім взяла на руки. Вийшло майже так само, як з мамою – тепло, затишно. Шкода, що моя господиня муркотіти не вміла.

А от господаря я, чесно кажучи, спочатку трохи злякався.

Це брехня, що ми вміємо з першого погляду розрізняти, хто з людей котів любить, а хто не дуже. І що вміємо викликати любов навіть у тих, хто котів терпіти не може – теж. Але мені пощастило.

Господар виявився здоровенним дядьком – я легко помістився в його долоні. Він підніс мене до обличчя – майже два метри! Не всякий дорослий кіт не побоїться стрибнути, а що вже мені! А паща! А зуби! Ковтне – й не подавиться!

Про всяк випадок я вигнув спину, настовбурчив хвоста й зашипів так люто, як лише зміг. Й, ви будете сміятись, але допомогло!

Чоловік опустил мене нижче, обережно погладив – спочатку за вушком, потім горло... і я зрозумів, що боятись не треба.

А коли налив у піпетку молока й погодував – то й взагалі стало добре.

Я згорнувся клубочком у нього на колінах й заснув. Було затишно, навіть краще, аніж у матусі під боком. Такий великий й могутній звір навряд чи підпустить близько якогось собаку або іншого кота, правда?

Щоправда, з котом я трохи помилився, втім, сам же й винен. Сидів собі на пеньку, вмивався... про всяк випадок поглядав на всі боки. Слухав, як пташки цвірінькають.

Аж гульк – іде. Навіть не йде, а суне. Великий сірий кіт, з пошматованим вухом й пошкодженим оком. Й хвіст пухнастий – ну як не погратися? Я підскочив й смикнув.

Не дуже смикнув, от чесно! Просто так – аби запросити до гри.

Кіт глянув на мене дуже здивовано, навіщоось оглянувся... стрибнув зверху, притис до землі й вгородив зуби у карк. Захрустіло, і я згадав, як мама гарчала на якогось кота, що рипнувся до моєї сестрички.

Наступної миті кіт голосно кавкнув, а ще наступнішої – летів, пробиваючи тунель у гілках калини, летів – як не всякі пташки літають! Верещав, звісно. Особливо як гепнувся метрів за двадцять від точки старту.

Господар стояв поруч й обтрушував руки. Він щось сказав – але тоді я ще не розумів людської мови.

Кота, як довідався я трохи пізніше, називали Абреком, й називали заслужено. Не було на всій вулиці більшого забіяки, й кішки ховали від нього кошенят, як миші від нас ховаються. Людської мови він теж не розумів, принципово! До людей не підходив, гладити не давався, а всю їжу крав. Теж, мабуть, принципово.

І ще – був страшенно злопам'ятним. Не минуло й години, як дехто з нас відчув це на собі. Цього разу я його не чіпав, більш того – навіть і не бачив. Просто щось важке й сіре гепнуло мені знову ж таки на карк, вгородило зуби...

Ні, цього разу Абрек сам утік, лишень-но господар вигулькнув на мій крик із хати. Відбіг метрів на сорок, присів й загарчав одночасно на мене та на господаря – мовляв, я до вас ще доберусь!

Не дібрався. Невловимим, буквально котячим рухом господар підібрав уламок цеглини й пожбурих його... ой, летить... ой, що зараз бу... нннняяяв!

Влучив. Точнісінько в спину влучив, бідолашного Абрека аж по асфальту розплющило, мені аж його шкода стало.

З того часу він обходив наш дворик якнайдалі, а я запідозрив, що господар теж кіт, просто дуже великий. А що — своїх кошенят захищає, молоко п'є, рухається тихо й плавно, а що вони з господинею, буває, влаштовують! Ну точно коти!

Вечорами я тихенько (господиня не завжди й прокидалася) залазив поміж ними й так само тихенько муркотів. Здається, господареві це подобалося.

Але майже кожного ранку він десь зникав. Як правило – на весь день, але бувало, що і на кілька. Бувало також, що вночі пронизливо верещала якась штука, що він завжди тягав з собою, й господар зникав вночі.

Одного разу він зник так надовго, що я вже й злякався.

Господині ті зникнення теж не подобалися, вона, бувало, шипіла (кажу ж вам, люди – ті самі коти, лише трохи більші), а бувало, й гарчала. Бувало, на господаря, а бувало й на мене, хоча, здавалося б – я тут до чого? Я, коли й зникав, то геть ненадовго – максимум, на ніч. Сусідська кицька була гарненька, але ж там не годують!

Прийдеш, бувало, втомлений, аж з лап падаєш... а в мисці нічого нема. Ну як тут не нявкнути? Й зовсім не обов'язково жбурляти капцем, я вам скажу...

Господар, бувало, теж повертався втомлений, й подряпаний теж, й так само падав на застелене ліжко та засинав – й зовсім не обов'язково було йому так бубоніти у вуха про якісь гроші, меблі, ремонти. Що воно за ремонти? Живуть усі нормальні коти без ремонтів, й нічого.

Коли господиня зникла надовго, я спочатку й не здивувався. Трохи нетипово, як для кішки – але буває. Я теж, бувало, приходив до чорно-білої Мурки – а її нема, натомість сидить Абрек й демонстративно на мене не дивиться. І я на нього теж. Так і сидимо, хвостами один до одного. Довго-довго, аж доки Мурка не з'явиться. Вона, бачте, молоко пила.

Я чекав довго-довго, але господиня так і не з'явилася. Що ж, можливо їй там теж

налили молока, а це справа поважна.

А от господарю явно почали наливати замість молока якоїсь гидоти, від якої з рота смерділо так, що навіть мені чхати хотілося. Й рухи його стали менш котячими, а якимись невпевненими. Й так тривало цілісіньку зиму, а це, я вам скажу, не найкраща пора.

Знаєте, як страшно і холодно нудьгувати самому у порожній хаті? Й харчу повна миска, й вода у відрі, щоб надовго вистачило, а все одно – страшно.

Але коли повертався господар, я спав у нього на грудях й світ здавався не таким ворожим.

Навесні, зникаючи надовго, господар лишав мене на вулиці й говорив щось на кшталт: "Про всяк випадок, сподіваюсь, даси собі раду". Не знаю, хто така рада, але ночувати на дереві виявилось досить приємно. Романтично та екзотично!

Хоча в господаря на грудях, звісно, приємніше.

А ще він збудував собі якусь дивну штуку із старих покришок й, коли надовго лишався дома, грався – достоту як кошеня. Сідав за нею, перестрибував, перекидався в повітрі, й все те – тримаючи у руці щось схоже на осоружну мобілу з гидотним звуком, лише більшу та важчу. Уявляю, наскільки гучніше вона мала б деренчати! Добре, що я ніколи того не чув.

З виконанням одного стрибку господар мав певні труднощі, хоча, здавалося б, ну що тут складного? Пригнувся, присів, притиснувся до перепони, а потім – ррраз! Вгору, перекинувшись через голову, падає на лапи, й вперед! Я навіть показав як це краще зробити, господар зітхнув й мовчки показав мені лапи. Для стрибка він чомусь використовував лише дві, а одну із передніх навіщось зовсім виводив з гри тією металевою цяцькою. Дивина! Нащо вона йому, кігті значно кращі за будь-які залізяки!

Але цього я пояснити йому не зміг.

Можливо, й пояснив би, але не встиг. Одного вечора завила-заверещала мобіла, господар схопився й звично вже пропав. Лише затримався на секунду, насипавши мені повнісіньку миску корму. Дивно, за що б це? Можливо, сьогодні я мав особливо пухнастий вигляд й дуже вже муркотів?

Я розкошував біля миски три дні, а потім харчі скінчились.

На п'ятий день господаря все ще не було.

І на шостий теж.

І навіть на сьомий.

Знічев'я я спіймав мишу і з'їв.

На дев'ятий день відчинилися двері, я кинувся назустріч – й заляк, бо замість господаря в хату зайшла якась жінка, сіла на табуретку біля вікна й заплакала. І це замість того, щоб мені корму насипати!

Я нявкнув – обережно, бо хтозна, як вона ставиться до котів, та й капці поблизу стояли. До них справа не дійшла, але до харчів – теж.

Втім, харчі – то справа десята. Не пройшло й півгодини, як трапився горобець, а потім я набив пику Абрекові й відігнав його від бляшанки, у якій налипло трохи рибних

консервів.

Ночував на дереві, біля хати... але господар все одно не прийшов.

Я заліз на дах – але й з даху його не було видно.

Дивина! Втім, він у мене – дорослий кіт, не трьохмісячне кошеня. Сам знає, що робити, й вміє робити все. Майже як я. От лишень із стрибками трохи відстав, ну так воно несуттєво. Не найпотрібніше в світі уміння. Кінець кінцем, у більшості випадків він таки приземляється на лапи, хоч як би його крутило в повітрі; сподіваюсь, і цього разу залізяка у лапі йому не завадила.

Я знаю — кінець кінцем він повернеться, вижене чужих людей з двору, налле молока в моє персональне блюдечко, а потім ляже й покладе мене зверху. І всю ніч я буду мурчати, а він знову ласкаво назве мене маленьким сірим негідником.

Хто б мені підказав, що воно значить?

24.02.08